

Tunódések

10

Hivő, de nem vallásos (Vallás spanyolul: RELIGIÓN)

“En hivő vagyok, tudom, hogy Jézus mindig velem van. De semmi vallás (“religió”)...meg az univerzum...” Ezt a váratlan vallomás, így, elozmények nélkül egy asszonytól hallottam alig hogy megismerkedtem vele. Ő Nono-ban, az argentinai Hegymögötti Völgy egyik jellegzetes településén, egy domb tetején egyedül él. Kora talán közelebb áll a hetvenedik, mint a hatvanadik születésnapjához. A nagy és eléggé vad telkét ő maga egyedül műveli, ápolja, füvet nyír, öntöz, metszi vagy vágja a fákat, ültet másikat... Okos és művelt asszony, szeret főzni és nem csak megélhetési okokból, hanem azért mert szereti és nem bírna nyugodt maradni, varrás munkákat is vállal. Marta segítséghez szorult néhány télifüggönyök szabásához, így ismerkedtünk meg vele.

Aznap nem reagáltam vallomásához, mert kezdem megszokni, hogy jobb és tanulságosabb figyelni, hogyan éli az életét valaki és nem arra, amit mond.

Elég gyakran találkozunk olyan emberekkel, akiknek bajuk vannak a vallással (azaz, a magyar nyelvben is ismert “religio”-al), de valóban sokkal precisebbek lehetnének, mert nekem úgy tűnik, mintha egy vallással van gondjuk mégpedig a kereseténnyel sőt, annál inkább a katolikussal. Valójában, ha a budista, zsidó, muzlim, nem is beszélve, ha valami egzotikus, ősi vagy távoli hitről, szertartásokról lenne szó, abban az esetben nem lenne nekik oly sok elöítélet, kifogás, viszoly.

Az említett kedves asszonynak valószínűleg nem volt fogalma arról, hogy a “religió” szó, amit használt, a “religare” latin szóból ered, ami annyit jelent, mint vissza-, vagy újra-kötni. A földöt a mennyivel, az eget a földdel, a halandót a hallhatatlannal, az evilági mulandót a transzcendenssel, az embert Istennel. Újrakötni, Újraegyesíteni azt, amit a kezdetben együtt volt. Visszaszerezni az eredeti állapotot, ami a zsidó-keresztény vallásban a Paradicsom képe festi.

Eszerint minden vallásnak egyetlen és ugyanaz a célja lenne, mégpedig közel hozni Istent az emberhez és közelebb vinni az embert Istenhez, hogy végül Vele maradhasson („Nyugtalan a szívünk, míg meg nem pihen Benned” -Szent Ágoston-). Az alap minden vallásnak tehát, nem lehet más mint a lelkiesség. Mert csak az emberi léleknek a készenléte, odaadása annak, akit felismer és elfogad mint Istene, és a végtelenül bölcs és szerető Isten Lelke azok, akik lehetővé tehetik az újra-kötés, az újra- egyesülést.

A vallás lenne a titkok, hitek, dogmák összefoglalása, kerete és kézikönyve melyek nélkülözhetetlenek ehhez az áhitott újra-kötéshez. Egy adott vallásnak a szertartásai viszont, valamiféle módszerek, melyek oda vezetnek, hogy ez újra-kötés megvalósítható legyen méghozzá bizonyos “szent eszközök” segítségével, szövegek, mozgások, énekek, tárgyak,

színek, ruházatok, stb. Így épül fel a Liturgia, aminek eredeti profán jelentése „(köz-)szolgálat”, és az a lényege, a feladata, hogy láthatóvá, tapinthatóvá tegye a vallás rejtett, láthatatlan, felfoghatatlan titkait.

Ezt a liturgiát szemunkkal, hallásunkkal, hangunkkal érzékeljük és szintén fejezzük ki, de azokat a titkokat, melyek rejtve maradnak, csak a hit által, a lelkünkkel tudjuk látni és befogadni.

Eszerint, a vallás szertartásoknak oka és célja nem más, mint gyakorolni és megélni a „religare”-t, az újratalálkozást, az újrakötést, és ezek a szertartások alapvetően ugyan azt a sémát követik. Az Istenség felismerése, a saját emberi kicsinyességünk bevallása, melyből következik az Isten és felebarátunk ellen elkövetett hibák, bűnök elismerése és megbánása, a feloldozás és megkönnyebülés következményeképp a Dicsőítés.. Utána a tanítások és magyarázatok a hitről, Isten parancsairól, kéréseiről, elvárásairól, meg a hívők imái, könyörögsei, az adományok Istennek megnyerni figyelmét, kegyelmét, csillapítani haragját, kifejezni saját szeretetünket és hűségünket, és kikönyörögni az Ő szeretetét és irgalmát. A vallási szertartások központján és tetőfokán a várva várt Istennek “élő” megjelenése a hivi között. Végül az egyesülés Vele, a hála és a dicsőítés. Ez a „religare” a katolikus vallásban az Átváltoztatásban és az Áldozásban valósul meg, a communióban azaz, az Egyesülésben. A hívők, bár láthatatlanul és titokzatos módon, a hit által ismerik fel a Szent Ostyában Isten jelenlétét és, amikor áldoznak, egyesülnek vele.

A történelem folyamán, akármilyen kultúrának a vallási szertartásai többé-kevésbé ugyan az forogatókönyvet követi. Néha “hígabb”, egyszerűbb, máskor szélsőségesebb változatokban meg át sőt, erőszakosabbak is lehetnek (megrészegülés, kábítószeres fogyasztása, orgiába fajuló, állatok vagy emberi áldozásokkal)

A zsidó-keresztény gyökeretű vallások Istent, mint Mindenható, Mindenhollévő és Teremtő ATYA-ként ismerik fel. Az egyesülés, a religare tehát, nem más mint az újratalálkozás, újrakötés az Atya és a teremtménye között azaz, Ő és mi, a fiai között. A Biblia tele van hasonlatokkal, példabezsedekkel, történetek, melyek mutatnak erre az Atya-gyermeke kapcsolatra, mint pl. Ábrahám története, a tékózló fiú, egészen a keresztén függő szeretett Fia.

De a Jézus, amiben hiszik az említett asszony, a Teológia és hitünk szerint valóban Isten egyetlen Fia, mint a Szentháromság második személye ő maga Isten. A Szentháromságban az Atya, a Fiú és a Szentlélek mindig és mindenkorra együtt vannak, sose külön. Jézus, a második személy nem más, mint a látható Isten. A Szentháromság egy szent titok, ami a Krisztológiával és a Szeplőtelen Fogantatással együtt, szent Ágoston szerint is lehetetlen, hogy az emberi ész megérthesse, látomása rávilágította erre, hogy nem “férhet” belé, mert az emberi intelligencia nem tudja felfogni, mégpedig egyszerűen azért, mert képtelen megérteni, átkarolni sem felfogni a végtelen időt és a végtelen teret. Ezek kizárólag Isten “birodalmát” képezik, épp azért mert Ő maga végtelen, egyetlen, tökéletes, mindenhol lévő és mindenható. A Krisztológia a keresztény teológia azon ága, amely elsősorban Jézus Krisztus természetével és személyével foglalkozik azaz, arra törekszik, hogy valamiképpen megmagyarázza azt a titkot, hogyan lehet Jézus egészen Isten és egészen ember, mindenben olyan mint mi vagyunk. A kettő egyszerre, a végtelen Isten és asszonytól született, de nem teremtett ember.

Mint az asszony esete és általában mind azok esetében akik szomjazik a lelkeséget, érzékelik és sejtik, hogy Jézus nem csak volt, hanem most is egy élő jelenség, valaki aki felettünk de mellettünk is áll, aki vonz és ha egyszer megfogjuk a hozzánk nyújtott kezét (az újra-kötésre vele), már nem engedi el soha.

Sokan vannak, akik szeretnék elszakadni a “Nagy” keresztény vallástól és merítve egy kicsit innán , egy kicsit onnen, saját „kicsi”, privát vallását építik fel, amelyet pl. ebben az esetben a Jézuskrisztus-Istenbe őszinte, valódi és mély hitre alapozzák. Mert minden kétség és elutasítás ellenére, a történelem folyamán és a különböző kulturákon keresztül, a Fiú által lehet ha mégsem magérteni, de igen megsejteni, legalább homályosan látni a bizonyos és áhított religaret, az újra-kötést. Elég lenne olvasni egy kis részletet az Újszövetségből, mégpedig azt, amelyen tanítványai azt kéri Tőle, hogy megmutassa az Atyát ahhoz, hogy tudjanak hinni kétségek nélkül. És akkor Jézus, a tapintható és valódi ember, aki előttük áll, azt válaszolja: “Aki engem lát, látja az Atyát” (János 14/9). Végeredményben, Jézus követése, az Ő tanítását elfogadni és az Ő kezét fogni nem más, mint a “religare”, az újra-kötés. Magyarul vallás.

A vallás nem csak egy intézmény, amelyhez tartozhatunk, attól függ, hogy tetszik vagy sem, azonosulunk, egyetértünk vele vagy mégsem. A vallás, a “religió”, a hitünk kinyilvánítása, tanúsága és megélése, annak mindennapi megtapasztalása.